

Tinget til at tro paa, at han havde den 9. Juli. Og alligevel, til Trods for at Ministeren den 19. September erkendte her, at han ikke var aldeles overbevist om, at den Ordning kunde holde, har han dog ovovet at staa paa denne Ordning uden at underrette sine Kolleger, deriblandt Justitsministeren, derom, uden at følge Bankens videre Skæbne efter den 9. Juli, fuld af Tillid til, at den Direktion, der skønnede, at ca. 70 Mill. Kr. var tabt, nok skulde klare Skærene ved fortsat trofast Arbejde. Jeg gad nok vide, om man noget Sted i Verden kan opdrive en Finansminister med en tilsvarende naiv Opfattelse i en lignende Situation. Naar Ministeren den 9. Juli ræsonnerer saadan og handler ud fra det Synspunkt, saa er det fuldkommen ubegribeligt, hvorfor der, da den endelige Ordning træffes, skal foregaa alt det, der foregik: Direktionen afskediges, Bankraadet afskediges — til Trods for, at man nu indskyder 100 Mill. Kr. i Banken, til Trods for, at Ministeren, det gaar jeg ud fra, nu maa vaage over Banken, fordi han selv har erkendt, at ingen kan se Rækkevidden af, hvad Staten i Overgangstiden skal yde.

Nu spørger jeg: Hvorledes kan den Minister, som traf saadanne Kauteler, da der blev indskudt 100 Mill. Kr., have tænkt sig Muligheden af at kunne forsvare at lade alting gaa uden Tilsyn, da der kun blev skudt 30 Mill. Kr. ind? Hvorledes kan han forsvare, at den Minister, der nu krævede Udrensning, den Gang, til Trods for et Tab paa 70 Mill. Kr., roligt lod den kompromiterede Direktion sidde, uden at han øvede den allerringeste Kontrol, og det til Trods for, at Ministerens Standpunkt er det, at en Kontrol hemmelig kan øves ved Bankinspektørens Hjælp? — for hvis Ministeren ikke har den Opfattelse, er der nemlig ingen sund Sans i, at det hele skulde hemmeligholdes, og at ingen maatte vide, at Bankinspektøren havde været der. Hvis det ikke kan ske paa det Tidspunkt, kan det ikke ske bagefter, og omvendt: kan Bankinspektørens Undersøgelse fra Fortiden hemmeligholdes, saa kan det ogsaa hemmelignoldes, at han har et vaagent Øje med Banken fra 9. Juli, og indtil Krakket kom.

Nej, her mangler sandelig Logik i den højtærede Statsministers Forsvar for sin Handlemaade. Dyr har den været for Landet, men efter min Mening er det kostbareste i denne Sag det slette Eksempel, som den højtærede Statsminister har givet ved sin Fortolkning af sin Handlemaade.

Til Slut vil jeg sige, at jeg heller ikke forstaa det konservative Folkepartis Stil-

ling. For nogen Tid siden karakteriserede et æret Medlem af Landstinget, Hr. Piper, sit Parti i et Billede, der virkelig er meget træffende. Det ærede Medlem sammenlignede sit Parti med Styrehalen i Regeringsblokken. Det skulde vist være en stor Kompliment til det konservative Parti. Det var det nu ikke, det ærede Medlem kom for Skade at sige den nøgne Sandhed. Sagen er nemlig den, at selv om Halen spræller nok saa meget, er det Hovedet, som regerer Halen. Det stemmer meget godt med, at paa det Tidspunkt var det Venstre, der var det førende, og de Konservative, der havde Æren af at slaa med Halen. Billedet var ogsaa paa et andet Punkt ufrivilligt træffende. Det ærede Medlem Hr. Piper glemte aabenbart, at Halen hører med til hele Dyret, og han udtrykte derfor med sit træffende Billede, at Venstre og det konservative Parti i Virkeligheden er een Organisme, hvad vi alle erkender, en konservativ Organisme. Nu gaar det Billede ikke længere. Men jeg stiller et andet Udtryk til det ærede Medlems Raadighed, naar han skal ud at tale, nu kan han med fuld Ret sige, at det konservative Folkeparti er Styrehjernen, for efter Resolutionen i Gaar er det det konservative Parti, der har Ledelsen. Det er let nok at se, hvad det er for en politisk Betragtning, der ligger bagved hele den Kampagne, som det konservative Parti har ført den sidste Tid, og som har ført til Resultatet i Gaar. Det konservative Folkeparti har ræsonneret saaledes: jo mere sølle Makkeren bliver, desto større bliver vor Magt i Alliancen. Ja vel, det er der noget om, men det konservative Folkeparti overser, at man ikke kan kæmpe med et skrøbeligt Siv i Haanden. De to konservative Partier vækker derfor i Øjeblikket kun Medynk; man kommer, naar man ser dem, til at tænke paa det sørgelige Syn af to stærkt berusede, som med hinanden under Armen vakler ned ad Gaden. De kan støtte hinanden, men de ender alligevel i Rende-steinen.

A. C. Mortensen: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om den saakaldte Affære i Fjends Herred. Det skete dér en Gang i Sommer, at der var en Bager, der tilsyneladende havde en meget højt udviklet Moral, der kom i Tanker om, at Husmændene i Virkeligheden var nogle Snyltere, der malkede Statskassen i utilbørlig Grad, og han gav sig til at skrive en Artikel om dette i Viborg Stifts Folkeblad, hvori han blandt andet nævnte, at Husmændenes Konsulent, Anton Jørgensen i Sparkær, kvitterede for